

saa længe det er Tilfældet, skulde man vel vogte sig for at tale om, at vi bringer Landet ned i et Niveau med Hensyn til social Lovgivning, som vi ikke kan være bekendt overfor den øvrige Verden.

Saa udtalte begge de ærede Medlemmer, der opponerede mod Forslaget, at det var saa overordentlig ubilligt mod de ringest lønnede, men derimod forholdsvis mildt imod de højere lønnede. Jeg havde under den Meningsudveksling, jeg havde med Hr. Charles Petersen, Formanden for den Tjenestemandsoverenskomst, som ikke har villet gaa med til nogen Overenskomst, den Fornøjelse at høre Hr. Charles Petersen sige: Ja, men det er dog forskrækkeligt, for det Forslag her, som Guldsnorene og de andre har tiltraadt, er jo meget ugunstigere for de lavt lønnede — for mine Folk, som han udtrykte sig —, meget ugunstigere for overmaade mange af dem, end Ministerens oprindelige Forslag var. Dertil svarede jeg, at jeg kun kunde modtage denne Indrømmelse med Erkendtlighed, men at jeg beklagede, at Hr. Charles Petersen og andre af hans Meningsfæller havde været aldeles uden Gehør for den Betragtning, den Gang vi i Henhold til Tjenestemandsoverenskomstens Forhandlingsregler forhandlede om Forslaget; men det kunde naturligvis kun glæde mig, at de siden var kommet til en anden Erkendelse. Jeg betragter selvfølgelig det af mig fremsatte Lovforslag som betydelig bedre, ikke blot i finansiel, men ogsaa i reel Henseende, end det, som ligger paa Tingets Bord. Men een Ting maa man ikke glemme med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, og det er, at Tjenestemandsoverenskomsten af 1919 under Tryk af den daværende Opinion, under Tryk af en vis, kan jeg sige, europæisk Strømning, som fulgte de store revolutionære Bevægelser i 1918, havde en vis Skævhed: den gav ikke de højere lønnede Embedsmænd paa langt nær forholdsvis det samme Vederlag for Prisstigningen, som den gav de lavt lønnede, og medens den ikke alene reablerede de lavt lønnedes Stilling efter Prisstigningen, men gav dem endogsaa betydeligt derudover, manglede der for de højere lønnedes Vedkommende ikke saa lidt i at give dem den samme Stilling, som de havde haft før 1914. Det var en vis Skævhed, og det kan ikke nægtes, at den Tanke har sin Berettigelse indtil en vis Grad, at der burde rettes paa denne Skævhed; og i nogen Maade rettes der paa den her, uden at man dog derfor paa langt nær kommer op til det Niveau, om hvilket man, naar

man sammenligner Forholdene før Krigen og nu, kan sige, at det stiller de højere lønnede forholdsvis lige saa godt og giver dem lige saa gode Tillæg, som de lavere lønnede har faaet. Selv efter Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag vil det være uhyre langt fra, at dette kan siges. Denne Betragtning maa ogsaa tages med, naar man vil bedømme dette Forhold.

Det ærede 9de Medlem for 2den Kreds udtalte, at jeg havde brugt Forhandlingsretten paa en Maade, som stred mod denne Rets Hensigt og Natur. Jeg har brugt Forhandlingsretten nøjagtigt saaledes, som den er ment. Jeg har sammenkaldt samtlige Organisationer og for Resten endda lidt flere, end jeg var forpligtet til, til Forhandling om Tjenestemandsoverenskomsten, inden det blev forelagt for Rigsdagen. Den af Tjenestemandsoverenskomsten paabudte Forhandling er saaledes blevet ført og gav et negativt Resultat, men den er fra min Side ført i fuldeste Overensstemmelse med Forhandlingsreglernes Ord og Mening. Den Forhandling, der senere er ført, er en Forhandling, der ligger udenfor Forhandlingsreglernes Ramme, en Forhandling, som disse Regler ikke kender noget til, men det er naturligvis aldrig en Minister forbudt, selv om han ikke er pligtig dertil, at tale med den ene eller den anden Tjenestemandsoverenskomstorganisation. Og da nogle Tjenestemandsoverenskomstorganisationer ønskede at tale med mig, var det, som jeg sagde, mig meget velkomment. Men mod den Fremgangsmaade, som der blev fulgt, kan man ingenlunde anføre Forhandlingsretten. Forhandlingsrettens Krav var fyldstgjort, og det, der senere skete, var en Forhandling udenfor Forhandlingsreglernes Ramme.

Dahl: Den højtærede Finansminister søgte at godtgøre — og det finder jeg meget rimeligt fra hans Synspunkt —, at den foreslaaede Nedskæring er en absolut Nødvendighed, fordi Finansloven, hvis Nedskæringen ikke sker, vil udvise et betydeligt Underskud. Den højtærede Finansminister indrømmede jo ogsaa i al Almindelighed, at dette Underskud havde sin Grund i de Takstnedsættelser, som er foretaget af den nuværende Regering ... (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Ja, men ingenlunde alene) ... men ingenlunde alene, der vilde ogsaa fremkomme et Underskud ifølge det af den foregaaende Regering forelagte Finanslovsforslag. Det er jo muligt, at der vilde være fremkommet et Underskud, men med absolut Sikkerhed kan man naturligvis ikke forudsige det paa nærværende